

NUMMER 18 | 15. SEPTEMBER 1936 | 85. AARGANG

PRÆSIDENT OG SØSTER JOSEPH F. MERRILL FORLADER DEN EUROPÆISKE MISSION.

Præsident Joseph F. Merrill.

Emily Frank Merrill.

Missionærer og Søskende i Danmark og Norge byder hermed Præsident og Søster Merrill Farvel med en dyb Følelse af Paaskønnelse og Taknemlighed for det velsignelsesrige Arbejde, de har udført i denne Del af Herrens Vingaard, og med Ønsket om en lykkelig og behagelig Rejse tilbage til deres Hjem i det fjerne Vest.

EN ANKOMST OG ET FARVEL.

Som en Bæk i Bjergene flyder Tiden hastig afsted. Den venter ikke paa nogen af os. Disse Ord minder mig om, hvor hastig de sidste 3 Aar er gaaet. I disse Aar har jeg virket som Præsident for den Europæiske Mission af Kirken, og næsten før jeg aner det, er Tiden inde for min Afløsning. Den 24. September vil Dr. Richard R. Lyman, en af de Tolv Apostle i Kirken, overtage Pladsen efter mig. Maaler vi efter, hvad vi har udrettet i de sidste tre Aar, synes Tiden endnu kortere, saa frugtesløst synes vort Arbejde at være. Men hvis Iver og Ønsket om at udrette noget ogsaa tages med, saa har vi intet at fortryde. I hvert Tilfælde er vor oprigtige Bøn, at Herren vil velsigne vor velmente Stræben for at fremme hans Sag i disse Lande og til Gode for Folkene, som bor her.

Vi rejser tilbage til Amerika taknemlige for det Privilegium, vi har haft at komme i Berøring med de Folk, vi har mødt her i Europa. Iblandt dem er nogle af de mest trofaste Sidste Dages Hellige, det nogensinde har været vor Glæde at blive bekendt med. Til en vis Grad, i det mindste, tror vi, Herren vil velsigne de Lande, de bor i, paa Grund af deres Retfærdighed.

Dsise er gode og behagelige Lande at bo i. Herren har gjort dem saaledes. Synes det anderledes til nogen af hans Børn, saa er det deres Skyld, ikke hans. Han har gjort sin Part, de har fejlet i at udføre deres. Men kunde han ikke have ordnet det anderledes? Nej, ikke uden at bryde sine egne Love; for han har givet Menneskene fri Vilje og paatvinger ikke nogen en retfærdig Livsførelse. Men i sin Visdom har han ordnet det saaledes, at ingen Velsignelse kan erholdes uden at opfylde de Betingelser, hvorpaa den er baseret. Fred, Helbred, Glæde o. s. v. kan kun opnaas ved at adlyde de naturlige Love (naturlige Love er Guds Love), hvorved disse Ting kan erholdes. Saa vi gentager, de europæiske Lande er i sig selv gode. Om de er behagelige at være i for Beboerne, beror paa Beboernes Retfærdighed, saaledes har Guds Retfærdighed altid ordnet det.

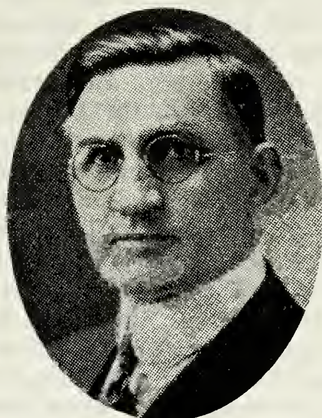
For Tiden hersker der i de europæiske Lande saavel som andre Steder en mere eller mindre kaotisk Tilsand. Man vil lære, at de eneste effektive Midler derimod er Omvendelse og Retfærdighed. Naar Folkene er rede til at antage denne Sandhed, vil Herrens Tjeneres Prædiken blive mere frugtbringende, end den er nu. For Folkenes Skyld beder vi indtrængende, at Retfærdighedens Dag maa være nær for Haanden.

Ældste og Søster Lyman er begge erfarne og dygtige Mennesker. Han har været Medlem af de Tolv Apostles Raad i over 18 Aar. Søster Lyman har været aktiv i den Kvindelige Hjælpeforening og i andet offentlig Velgørenhedsarbejde, lige fra hun blev voksen. Hun har i mange Aar været Medlem af Præsidentskabet for den Kvindelige Hjælpeforening i Kirken. De er begge charmerende, selskabelige og lette at blive bekendt med. De Hellige og deres Venner vil nyde Bekendtskabet med Præsident og Søster Lyman. Vi ved, at I alle med os vil byde disse fortræffelige Mennesker et hjerteligt Velkommen og ønske dem et behageligt og gavnligt Ophold i Europa. Maa Herren velsigne deres Gerning.

Joseph F. Merrill.

* * *

Who's Who in Amerika, Amerikas fornemste Adressebog, har følgende at sige angaaende Præsident og Søster Lyman, henholdsvis:

Præsident Richard R. Lyman.

Amy Brown Lymnn.

Richard Roswell Lyman, konsulterende Civil-Ingeniør og Medlem af de Tolv Apostles Raad i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (Mormon). Født i Filmore, Utah, 23. Nov. 1870, Søn af Francis Marion Lyman og Clara Caroline (Callister); Studentereksamen ved Brigham Young Universitet 1891. Mestergraden som Civil-Ingeniør ved Universitetet i Michigan 1895, ved Cornell 1903 (Sigma Xi 1904), Ph. D. 1905; giftede Amy Brown 9. Sept. 1896; Børn Wendel Brown, Margaret (Fru Alexander Schreiner). Ansat som Professor ved Utah Universitet 1896—1922; Byingeniør i Provo 1895; har arbejdet som Hovedingeniør for Utah County Power & Light

Co., Millville Markvandingsselskab, Deseret Markvandingsselskab, Delta Land og Vand Co. o. s. v.; Præsident of Lyman-Callister Co., Vicepræsident for Utah Vejkommission 1909—1918 og Intermountain Life Insurance Co.; Direktør Pleasant Green Vand Co., Heber J. Grant Co. og Western States Securities Corporation; konsulterende Ingeniør Metropolitan Water District, sydlige Californien 1929—31; Medlem af Ingeniørernes Bedømmelseskommission, sanitære Distrikt i Chicago og Columbia Basin for U. S. Reklamationstjeneste 1924—25; Medlem af Amerikansk Ingeniørforening (Groes Guldmedaille 1915), Foreningen for Forfremmelse af Ingeniøruddannelse, Utah Ingeniørforening, Amerikas Vandværksforening, Utah Waterstorage Kommission, Amerikansk Ingeniørforening, Utah Videnskabelige Akademi, Cornell Ingeniørforening, N. E. A., Theta Fan; konsulterende Ingeniør Sanitary Distrikt i Chicago 1929; Medlem af Utah-Colorado River Kommissionen 1929.

Amy Brown Lyman, social Arbejder; født i Pleasant Grove, Utah, 7. Feb. 1872; Datter af John og Margaret (Zimmerman) Brown; Faderen var Utah-Pioner 1847; Eksamen fra Normalskolen i Brigham Young Universitet 1890; Student ved Utah Universitet, Chicago Universitet og Colorado Universitet (speciel Eksamen i Hjemme- og Socialtjeneste 1917), Sekretær for Nationale Kvindelige Hjælpeforening 1911—1928, nu første Vicepræsident og Direktør for Socialtjeneste-Afdelingen. Repræsentant for Kvindernes Nationalraad i de Forenede Stater siden 1911, Sekretær 1925—27, Revisor 1927—29, nu tredie Vicepræsident; Sekretær for Utah Stats Konference af sociale Arbejdere 1926—28, Præsident 1929—30, Statsformand i Kvindernes Komité for Arbejdsløse 1931; Repræsentant for Kvindernes Nationalraad af de Forenede Stater til det femaarlige Møde af Kvindernes Internationalraad, Washington D. C. Maj 1925. Statsformand for Socialtjeneste Komiteens Forsvarsraad, Utah, under Verdenskrigen; Medlem af det Røde Kors Hjemmetjeneste Komité; Viceformand for Utah Stats Velfærdskomité; Vicepræsident for Salt Lake Kommuneklinik; Medlem af Bestyrelsen for Utah Uddannelsesskole for Aandssvage; Medlem af Utah Stats lovgivende Forsamling 1923—24, som Formand for den offentlige Sanitetskomité forelagde hun Forslaget til Akceptering af Sheppard-Tower Loven, som enstemmig vedtoges af begge Ting; Vicepræsident for Foreningen til Tuberkulosens Bekæmpelse i Utah; Medlem af Amerikansk Forening af sociale Arbejdere, Datter Utah Pionerer.

VERDENS BEHOV FOR SANNHET.

Tale holdt i Salt Lake Tabernakel av eldste *George E. Richards* av de tolvs råd.

(Fortsat fra Nr. 17.)

—

DEN ENESTE VEI.

Han er også menneskeslektens frelser og forløser. Vi opsender vore bønner til Elohim, Gud den evige Fader, skaperen av alle ting. Vi opsender vore begjær i Sønnens navn, thi hans navn er det eneste under himmelen, ved hvilket menneskene kan bli frelste, og en tro på ham og annammelsen av ham og den forsoning, han bragte, er en obsolutt nødvendighet for menneskenes barns frelse.

Vi kan nu begynne å forstå disse personligheter. Vi tror, at vi er fødte sønner og døtre av Gud, i hans lignelse, mann og kvinne, i ånden. Skrifterne forteller oss dette, og det menes at vi alle er sønner og døtre av Gud. Vi tror på Guds farskap og menneskenes brorskap, på denne måte at vi er alle fødte av vår evige Fader i ånden. Dette bringer oss nermere til ham, i slektskapsforhold til ham. Der sies, at blod er tykkere enn som vann.

Med en forståelse av og tro på en sådan Gud er vi istand til å utvikle oss i trofasthet, rettferdighet og tjene Gud og våre medmennesker, idet menn og kvinner, der ikke har denne riktige forståelse av Faderen og Sønnen og av Den Helligånd, ikke kunde gjøre dette på en sådann måte.

I denne kirke behøver vi ikke si, at der mangles Guds kraft. Dette vilde være det samme som å forkaste eller ikke anerkjenne Guds velsignelser til oss, fordi han har gitt oss alle et personlig vidnesbyrd om sannheten av hans verk, og Guds ånds gaver er tydelig tilkjennegitt iblandt oss, der beviser hans makt er i kirken idag, så vel som fra hans verks begynnelse.

Dette verk i sig selv er bevis på Guds makt, der har været med dets ledere og med folket, thi det er allerede et underfuldt verk og et under. For nogen få år siden sa dr. Spaulding av den Episkopale kirke i en samtale med en av våre stavspresidenter (her i Utah):

Der er nogen av deres kirkes former, som vi beundrer, og dersom vi kunde, vilde vi like å anta dem i vår egen kirke.« Til svar på spørrsmålet: »Hvad er de?«, henførte herr Spaulding til vårt misjonersystem, hvorved kirkens autoriteter kalder på folket i enhver stilling i livet, og folket mottar kaldet og forlater hjem og sine kjære, deres forretning eller håndverk, og uten å erholde en speciell undervisning i

sitt kald reiser de til landene langt borte og arbeider der på deres egen bekostning i et tidsrum av måneder eller år, inntil de er avloste av de, som har myndighet dertil.

De kunde ikke gjore dette i deres kirke, sa herr Spaulding, og vi kan sørre: »Hvorfor kan de ikke?« Der er mangel på Guds kraft i deres kirker, nettop som var fremsatt av den erverdige E. W. Hunt, og likeledes av biskoppen i Liverpool.

Frelseren sa ved en viss leilighet, da han var her paa jorden: »Min lærdom er ikke min, men hans, som sendte mig. Dersom nogen vil gore hans vilje, skal han kjenne, om lærdommen er hans, eller om jeg taler av mig selv.« Med andre ord: »Hvadenten det evangelium, jeg forkynder, er opfundet av mennesker, eller om det er Guds.«

»Den som gjor min Faders vilje«, det er nettop hovedpunktet heri. Han kom for å gjore Faderens vilje og å belære andre om Faderens vilje. Han lærte de samme lærdommer, som læres i Jesu Kristi Kirke av siste dagers hellige idag. Han lærte, at uten tro er det umulig å behage Gud. Folgelig blir tro på Gud en nodvendighet til frelse.

Han lærte omvendelse. »Uten at I omvender eder, vil I alle omkomme«, der beviser at omvendelse fra synd, hvilket menes en gudhengiven sorg over synd, der er begått, en sorg der kommer fra hjertet, og en fast beslutning om ikke å synde mere, og å gjøre godt igjen det, som vi har gjort der var urett, så langt som dette er i vår makt å utfore — er også en absolutt nodvendighet for å erholde frelse.

Derefter må vi, som han fortalte Nikodemus, bli fodte av vann og ånd, begravet i vannet, som han var begravet i vannet av Johannes i Jordans flod, og opstå fra vanngraven — hvilket betegner en begravelse og opstandelse til nyt liv; og derefter motta Den Helligånds gave, som han mottok den; det var kun i dette tilfelle med ham, at Den Helligånd hvilte over ham som en due, og en rost fra himlen, hvilket var Faderens rost, der sa: »Dette er min elskede Sønn, i hvem jeg har velbehag«, mens at vi mottar denne gave ved håndspåleggelse, hvilket var kirkens orden i kirken i hans tid. De, som er dopt på denne måte, efter tro og omvendelse, og er bekreftet medlemmer i kirken, og som får den Helligånd beseglet på sig, av de som har myndighet dertil, mottar et vidnesbyrd om, at det skridt han har tat, er anerkjennt av Herren.

Eftersom vi mottar evangeliet og lever i overensstemmelse med dets lærdommer, mottar vi gang på gang tilkjennegivelsen av Den Helligånd, at vi i sannhet vet, at vår retning er den rette, og vi vet likeledes formedelst denne makt, når vi tar et skridt, der ikke er rett.

Denne makt, som findes i kirken, gjor det mulig for dens trofaste medlemmer å bevidne, at de vet, at dette verk, som de representerer, er sannhet, og derfor vet de, at de, som er kirkens ledere, er anerkennte av Herren og rettmessig bemyndiget. Derfor, når de kalde på oss for å utfore en misjon eller at utove andre tjenester i kirken, erkjenner vi det som et kall fra Gud, hvilket vi ikke vilde vove å nekte å utføre.

Vi har hat tillid til de menn, der er satt over oss som kirkens general-autoriteter, såsom stavspresidenter og biskopper, de som er de ledende blandt folket, og vet, at de ikke vil anmode oss om å gjore noget, der ikke er rett, eller som er urimelig; men at de vil anmode oss om å gjore et offer, vi vil anta, thi vi har annammet dette evangelium, der fordrer opofrelse og selvfornektelse fra begynnelsen til enden.

Vi forventer å uftore alle disse ting, men vi har den forvisning, at dersom vi efterkommer disse forpliktelser, vil alt bli vel med oss tilslut. Vi vil erkolde en evig hvile i vår Faders rike, og vi vet, at dette er nettop hensikten med vårt komme her på jorden.

Ikke alene på denne måte ser vi og kjenner Guds kraft i denne kirke, men den samme kraft er tilkjennegitt i opforelsen av templer og vedlikeholdelsen derav, hvilket krever en masse penger. Likeledes i den tid og penger der benyttes av dette folk i å samle sine slektregistre over sine avdode slektninger, og tid og penger benyttet i templerne ved utforelsen av dette stedfortredende arbeide for dem, idet vi med full forståelse vet, at enhver ordinanse, der er nodvendig for de levendes frelse, også er nodvendig for de dode.

Utenforstående, der ser den strom av folk, der går til og fra Salt Lake tempel fra tidlig om morgenen til sent på aften, undres over, hvad dette skal bety, og undre over, hvilken makt der kan få dem til at utfore en sådan ting. Det er formedelst Guds kraft og det vidnesbyrd og den kundskap, vi har om dette verks sannhet, og den kjærlighet, vi har for menneskslektens frelse og for våre slektninger og andre dode.

TIL HELE MENNESKESLEKTEN.

Når vi er sendt for å predike evangeliet i fremmede lande, er vi ikke sendt til våre slektninger alene. Vi er sendt til alle mennesker, fordi vi er alle av en slekt i ånden. Det er en storartet bevisfolelse for den kjærlighet, vi har til våre medmennesker, at vi vil forlate våre hjem og alle, der er oss kjær, for å gå ut i verden med det onske, at vi kanskje kunde bringe en eller to av de opriktige sjele til en forståelse av sannheten, så de kan adlyde evangeliet, så at de til gjengjeld kan selv påta sig dette ansvar og arbeide for å predike

evangeliet og bringe dette store verk fremad til Gud vår Faders ære og forherligelse.

Hundrede og tusener av menn og kvinner er beskjeftiget med misjonsarbeide herhjemme. De arbeider for å frelse sjele. Det er det edleste arbeide, som menn og kvinner, ja endog guder kan befatte sig med. Alt hvad vår Fader i himmelen og hans Sonn Jesus Kristus har utfort, som vi har kjennskap til, er å se hen til dette mål og opgave. Enhver annen ting er kun et middel til dette foretagende. I denne hensikt er evangeliet foreskrevet og kirken oprettet samt prestedommet gjengitt. Dets forskjellige kvorum eller avdelinger er organisert og de forskjellige hjelpeforeninger oprettet.

Hele dette verk er et bevis på Guds kraft. Disse menn og kvinners foretagender er beviser på det vidnesbyrd, de har om Herrens verk. Dette er resultatet av å ha tro, forståelse og et vidnesbyrd om Gud, der er en virkelighet, at han ikke er fjernt fra oss eller kun kan skimtes dunkelt. »Vend eder til mig, og jeg vil vende mig til eder.« De, som vender om til ham med et opriktig hjerte og i denne hensikt erholder lys fra himmelen til å veilede dem, så at de kan finde veien til evig liv.

ER DET FORUNDERLIG.

Dersom verdens prester i de religiose kirker kan ta så feil med hensyn til Gud vår Fader og Jesus Kristus vår frelser, deres personlighet og foretagender, det sanne slektskapsforhold vi gjor krav på overfor dem, er det da at undres over, at de farer vill med hensyn til evangeliets lærdommer og ordinanser? Er det å undres over, at de taper Guds myndighet og prestedommets kraft? De annammer ikke evangeliets lærdommer i dets enkelthet samt i utleggelsen av evangeliets prinsipper og ordinanser.

Jeg sier dette med en forståelse derav, og jeg tror, jeg har forklart mig tilstrekkelig for å bevise, at dette er sannt med hensyn til guddommen, og således er det med hensyn til de prinsipper, lærdommer og ordinanser, der henhorer til menneskenes frelse.

De sanne evangeliets lærdommer, der er overensstemmende med den hellige skrift, og som efterleves av denne kirkes medlemmer, er et annet vidnesbyrd om sannheten av dette store verk. Vi skulde tenke, at eftersom vi har alt, der er skrevet i den hellige skrift angående Gud og hans sonn Jesus Kristus, at menneskene ikke skulde kunne fare vill, intelligente vesener som de er. Man skulde tenke, de vilde gi akt på sannheten. Der er nogen, som har gjort dette, men de har ikke hat kraft nok i deres kirker til å bevege dem til å rive sig los fra deres fedres traditioner.

HENRY WARD BEECHER.

Ta for eksempel Henry Ward Beecher, der er anerkjennt som en av de storste predikanter, antar jeg, som verden nogengang har hat. Han belærte prester og utdannet dem, idet han gav foredrag i kollegier for de, som studerte til prester. Her er, hvad han har å si, og det er optegnet i hans verk kaldt »Foredrag over å predike«, side 129. Jeg antar, I kan finde dette i det offentlige bibliotek og lese det for eder selv. Jeg har denne bok i mit bibliotek og vil med glede låne den til enhver, som onsker å kunne stadfeste, hvad jeg leser. Han sier:

»Jeg er tvungen til å si, at jeg må danne mig et ideal av Gud gjennem hans Sonn. Jesus Kristus er uundverlig for mig. Der er en trang i mig til å tenke mig Gud som noget, der tilnermelsesvis vil utgjore, hvad jeg vet. Jeg forestiller mig en herlig skikkelse, hvis herlighet dog efter alt, hvadenten det er en tåkesky, formedelst den strom der utgår fra den, er den for mig en herliggjort skikkelse av en herliggjort mann, og jeg forestiller derfor overfor mig selv, formedelst ånden, det som vil komme til å bli, som det har været, en guddommelig nerverelse og et guddommelig vesen, nemlig en guddommelig mann.«

Det er, hvad de siste dagers hellige tror. Det slektskapsforhold, som vi nerer overfor hinanden, som det er os lært i skriftene, Guds farskapsforhold og menneskenes brorskap, er årsak til, at vi er villige til å opofre oss for andre. Jeg må i sannhet si, at opofrelse for og betjening av andre er en av de storste og mest ophoiede tilkjennegivelser for kjærlighet.

»Du skal elske Herren, din Gud, med hele dit hjerte, sjel og styrke. Dette er det forste og store bud, og det annet er likesom dette, du skal elske din neste som dig selv.«

På disse to bud henger loven og profetene.

RENN OG UBESMITTET.

Dersom vi skulde elske Herren, vår Gud, av hele vår sjel, hjerte og sinn, og vår neste som oss selv, er der intet, vi ikke vilde gjore for å tjene Gud og våre medmennesker. Det vilde være en religion, der var renn og ubesmittet overfor Gud.

Vi betjener våre medmennesker ved å predike evangeliet og forlose våre dode, ved vårt arbeide herhjemme. Vi burde soke rundt efter leiligheter til å gjore godt mot andre og efterleve evangeliet selv for andres skyld.

Frelseren sa til sine disipler: »La så eders lys skinne, at menneskene må se deres gode gjerninger, og ære eders Fader, som er i himlene.« Han kjennte til menneskenes til-

bøielighet til å domme en manns religion formedelst hans handlinger. Der er ingen tvil om det. Det er desmindre ikke en rettferdig domm, idet vår religion er en fuldkommen religion, en fuldkommen frihetens lov, en lov for fred og rettferdighet. Eftersom den utstrommer fra en fullkommen Gud, er den fullkommen i enhver retning, men vi er meget ufullkomne, dodelige vesener, strepende efter å leve en fullkommen lov, og når så folk ser noget upassende hos oss, vil vi råde dem til å erindre, og til å være istand til å se forskjell på menneske og prinsipper, og ikke tillegge evangeliets prinsipper våre svakheter, ufullkommenheter og feiltrin.

På grund av, at menneskene er tilboielige til å domme oss således, skulde vi, som Frelseren rådet sine disipler til, være meget forsiktige og omhyggelige i vårt liv. På denne måte kan vi være rettferdighetens forkyndere ved eksempel og ved formaninger. Om vi enn ikke vil bli kaldt av Gud til å predike, er der anledninger rundt omkring oss til å leve et godt liv og opløfte vår rost i vennskapelighet og broderlig kjærlighet, for således å bringe menneskene inn i Jesu hjord.

LAD DIT LYS SKINNE.

Mel.: The lower Lights.

Evigt straaler ud Guds Naade fra hans Fyrtaarn ovre hist;
For de mindre Blus at raade, givet er til os for vist.
Lad dit Lys i Morket skinne, mangen Somand stedt i Nod,
Du kan bjærge, du kan frelse fra den bitre kolde Dod.

Mork sig Syndens Nat har sænket, Bolgen larmer vildt mod Strand,
Angstfuldt spejder mangt et Øje, for et Lys, der viser Land.
Lad dit Lys i Morket skinne, o. s. v.

Puds din Lampe da o Broder. Somænd drevne om paa Stand.
Stræbende at finde Havnen, fare vild i Mulmet kan.
Lad dit Lys i Morket skinne, o. s. v.

Hans Mikkelsen.

Redaktionelt.

EN BETYDNINGSFULD ANALOGI.

September er en betydningsfuld Maaned i Mormonismens Historie, thi den er sammenknyttet med en vidunderlig Bog, der har staaet som en Udfordring til Verden i over hundrede Aar. Nogle har bortvist Bogen med Foragt, andre har forsogt at bortforklare den, og atter andre har nægtet at have noget med den at gore. Men Mormons Bog har overlevet Foragt og uvenlige Kritikeres Forklaringer og har heller ikke ladet sig tie ihjel. Det er et Fænomen, som fordrer Opmærksomhed og vil faa det mere og mere efter som Aarene gaar. Sandheden lever altid videre, lige meget hvor stærkt den modarbejdes, og af hvem.

Det var i September 1827, som mange af Læserne ved, at Engelen Moroni ude paa Hojen Cumorah i den vestlige Del af Staten New York overleverede til den unge Joseph Smith et Sæt af Guldplader, paa hvilke var indgraveret, i ældgammel Skrift, Historien om et Folk, som havde levet paa det amerikanske Fastland for over 1000 Aar siden. Skriften paa en Del af disse Plader belv oversat af Joseph Smith ved Guds Gave og Kraft. Denne Oversættelse blev trykt i Bogform og udkom i Marts 1830 under Navnet Mormons Bog. Denne Bog er Verdens mærkværdigste Bog. Der er ingen anden Bog, som Gud og hans Engle har taget saa aktiv Del i Frembringelsen af. Engelen Moroni viste sig for Joseph Smith flere Gange angaaende Bogen og det Arbejde, som Profeten var kaldet til at udfore. I Forbindelse hermed henvises Læserne til de 3 og de 8 Vidners Vidnesbyrd, som det findes paa Titelbladet af Mormons Bog.

Spotteren har sagt, at Englebetjening og Aabenbaring fra Gud er noget, der horer Fortiden til, og derfor er Mormons Bog et Bedrag. Men hvilke Beviser kan han fore for sin Paastand, at Himlene, som en Gang var aabnet, skulde nu være tillukket for Mennesket? Baade i det gamle og det ny Testamente finder vi mange Beskrivelser af mirakulose Tilkendegivelser af Himmelens Kraft til Mennesket. At Himlen var lukket for Mennesket efter Jesu og hans Apostles Tid, er kun noget, man tænker. Bibelen tyder paa noget ganske andet. (Dan. 2: 44; Mika 4: 1; Apostlenes Gerninger 3: 19—21; Aab. 14: 6, o. s. v.)

Maaske er det mest vidunderlige Mirakel i Menneskeslægtens Historie Jesu Opstandelse — Genforeningen af hans Aand med hans dode, fysiske Legeme og den medfolgende Forvandling til en udodelig, herliggjort Skikkelse, Menneske-

slægtens Forloser, en Gud, der regerer med hans Fader i Himlen. Da Disciplene saa deres Mester dø paa Korset, blev de fuldstændig mismodige og troede, at alt var tabt. Det var hans Opstandelse, der forvandlede dem fra frygtsomme, nedtrykte Individer til bolde, ivrige Prædikanter, rede til at møde Døden i en hvilken som helst Form for hans Vidnesbyrds Skyld. Derfor er det i en vis Forstand til et særdeles vidunderligt Mirakel, at vi skylder vor Tak for det nye Testamente og Kristendommen. Havde der ingen Opstandelse været, saa havde vi ikke haft hverken det nye Testamente eller Kristendommen.

Bibelen er fyldt med Beretninger om, hvorledes Gud har bragt sine Hensigter til Udførelse ved mirakulose Tilkendegivelser af sin Magt. Kan nogen, som tror paa Bibelen, fornægte disse Mirakler? Selvfolgelig ikke. Er det logisk for en saadan Kristen at lukke og forsegle Himlen i vor Tid og fornægte Mennesket det Privilegium at modtage mirakulose Tilkendegivelser fra det hoje? Det tror vi ikke.

Men hvorledes Menneskene ser paa det, saa er det visselig sandt, at Gud paa en mirakulos Maade har genoprettet sin Kirke her paa Jorden i denne Tid. Og muligvis er Mormons Bog det storste fysiske Bevis herfor. I Sammenligning er da Mormons Bog det samme til Kirken i Dag, som Opstandelsen var til den oprindelige Kristi Kirke. Et Bevis, som Verden, om den vil undersoge ærligt, ikke kan modbevise. Fra et Standpunkt af menneskelige Vidnesbyrd er Jesu Opstandelse en af de bedst attesterede Kendsgerninger i gammel Historie, saaledes udtaler de Lærde sig derom. Ligeledes er der en Masse uimodsigelige, menneskelige Vidnesbyrd angaaende Guddommeligheden af Mormons Bog.

Mormons Bog giver et kraftigt Vidnesbyrd angaaende guddommelig Inspiration i Bibelen, den er ikke en ny Bibel, men et guddommeligt Vidne for den kristne Bibel. Enhver oprigtig Sidste Dages Hellig antager den guddommelige Oprindelse af Mormons Bog og derved antager han og godkender Bibelen som en guddommelig inspireret Bog. Selvfølgelig kunde Bibelen være sand og Mormons Bog falsk, men det modsatte kan ikke være Tilfældet. Mormons Bog citerer ofte Bibelen; en Bog af guddommelig Oprindelse kunde ikke godkende en Bog, der var falsk.

Vi indbyder vore Læsere til at give Mormons Bog og Historien om dens Fremkomst paa Tryk en indgaaende Undersogelse. Læs saa Bogen paa den Maade, som den selv anbefaler (Moroni 10: 4). Efter at de har gjort det, er vi aldeles forvisset om, at de i det mindste vil tilstaa, at det er en mærkværdig Bog, som det er ethvert ærligt Menneskes

Ulejlighed værd at læse. Endvidere vil de finde, at de religiøse Lærdomme fremsat i Mormons Bog er i nøje Harmoni med det, som lærtes af Mesteren, og i mange Tilfælde belyser klart mange dunkle Skriftsteder i Bibelen. Det er muligt, at de vil finde, at de er kommet i Berøring med vor Tids største Underværk. *Joseph F. Merrill.*

DEN KVINDELIGE HJÆLPEFORENINGS LEKTIER.

Den Kvindelige Hjælpeforenings Lektier for 1936—37 foreligger nu færdige i et Hæfte paa 60 Sider. De literære Lektier er udarbejdet af Søster Thyra Andersen. Lektierne i Teologi, Jesu Lignelser og de sociale Emner er oversat fra engelsk henholdsvis af Søstrene Bodil Hansen, Odense, Karen Margrete Jensen, København, og Lis Holm, København.

Det er helt igennem udmærkede Lektier, som vi med god Samvittighed kan anbefale til alle Medlemmer af den Kvindelige Hjælpeforening. Det er Lektier, som fortjener at studeres grundigt. Særlig maa det dog bemærkes, at der er enkelte Lektier angaaende Forholdet mellem Forældre og Børn, der er langt mere værd end Prisen paa hele Hæftet.

H. M.

RETTELSE.

I »Stjernen« for 15. August fandtes paa Side 371 følgende Overskrift: Nedenstaaende Tale af Emil Thomsen, Silkeborg, blev tildelt 1. Præmie ved »Senior-Foredragskonkurrencen« til Ungdomsstævnet i Aarhus 1936. Denne Overskrift var en Fejltagelse. Talen, som gengaves i »Stjernen«, var holdt af Emil Thomsens 12-aarige Søn Arly Thomsen ved Ungdomsstævnet i Aarhus. *H. M.*

I SKUMRINGENS FAVN.

Av *Frithjof Fluge.*

Med skjelvende mykhet sniger sommernattens skumringsånder inn over en frodig vestlandsnatur. Havets speilblanke flate sitrer av lekende varmedunster, som synes å komme langt derute fra himmelkuplen, hvor rødmatte Heliosstråler

ennu kaster nogen spinkle stråler. En sakte bris i bjerketrærskronene blander sin ynde med duft av nyslått høi og blir til en neppe hørlig sfærernes musikk, som fornemmes av alle sanser. Bekkens alvorlige susen anslår de akkorder, som med sine tungsindige toner preger det uutsigelige i en aftenskumring. Der blinker et fyr ute i havgapet; en damper durer avsted mot fjerne kyster, mot andre himmelegne enn de, som dveler ovenover og kaster matte stråler i nogen neppe synlige stjerners flimring. Det er nymånekveld. Par efter par dra de unge inn over hei og skog. De snakker ikke meget, men ser undselig og usikkert i hverandres øine. Stundom stanser de og lytter til salmesangen, som strømmer fra bygdens eneste skolestue og forsamlingshus. Somme beveges; andre smiler kun. Alle går videre. En gjøk beveger sig i nærheten og en flaggermus flykter forvirret over sitt møte med en representant for dagen og lyset.

Det er nogen underlige tanker, ditt sinn kan besvangres av en slik inderlig, smygende natt. Du føler mere enn du forstår dette *noget*, som gjør livet så vidunderlig ufattelig, dette dunkle, bevende, mystiske og krevende, som roper på dig, som dirrer i ditt sinn og setter det i medsvingninger med tilværelsens skumringsmakter. Du gripes av en blomsts farve, av et bølgeskvulp mot en tusentallsfuret strand og føres avsted innover mot himmelegne, som vilde tankene aldri stanse. Der dirrer et ønske om inderliggjørelse med naturkreftene dypt i din sjel. Du føler mer, enn du forstår, en grenseløs stemning av hellig ærefrykt overfor det liv, som bærer dig i sitt skjød, der fødes en hengivelsestrang dypt nede i sinnet. Den blusser op som en fakkel og dens flammende kraft krever hengivelse til noget, som er en forlengelse av dig, som fødes i dig, men ikke av dig; du feller kanskje en tåre av en brennende attrå, hvis kildehvelv er en uforklarlig lykke. Du fortæres av en tennende lengsel efter å tro på det store i livet. Lykken kaller på dig, troen på det gode appellerer til dig, det mystiske utenom dig nevner ditt navn. — —

* * *

I slike stunder er det, den religiøse følelse våkner i dig og gjør sine mektige dådskrav gjeldende. Verdens smerter og savn, dens gleder og sorger fornemmer du som dine egne, og du reiser dig og hvisker en bønn om frelse for de tusener av menneskesjeler, som kjemper i armod og nød, en bønn for menneskeheten, som irrer omkring i åndelig tussmørke, og for livet som blør under pest, katastrofer, kriser og kriger. Og den bønn, du former uten ord, stiger som en rakett av ditt eget sinns uutgrunnelige dybder og fyller dig med en trygg følelse av verdenserobringsforhåpninger. Din bønn blir

verdens bønn om hjelp av dig, om bistand fra dig. Verdenssjelens dystre smerte blir i din ordløse bønn til et evig håp om morgenrøden før en slaveherjet menneskehet.

* * *

Kanskje viker du i din livsangst tilbake før det mystiske i en aftenskumrings meditasjoner. Kanskje din kolde forstand og nøkterne hjerne finner betegnelser som »overspendthet« om denne mystiske, altopslukende følelse av enhet med livets krefter, som du førnemmer i dine beste øieblikk. Husk da, at fornuftens stemme ikke alltid er livets stemme. Mangt et levende, følende menneske fikk sine vinger stekket av andres fornuftige ironi. Fornuften har aldri skapt varme og livslykke, aldri gitt materiale til kunstnerens praktblomster, aldri gitt et menneske den glødende opofrelse før en stor sak, den opofrelse, som går inn i døden under den evige førtrøstnings våpenskjold. Fornuften er din tjener. Din herre er din rike, altomfavnende følelse av enhet med livets skapende og formende krefter. Religiøsiteten har aldri hatt sin rot i fornuften. Den er det dypåndelige livets, ærefryktens og livsærbødighetens lødige skapning. Ut fra en slik grunnstemning var det, kirkefaderen Augustin måtte utbryte: »Min sjel er urolig, til den finner hvile i dig«.

* * *

Dette dypåndelige livet overstiger din fornufts fatteevne. Der er under aftenhimmelens skumringsmettede kuppel en grenseoverskridende tendens i din sjel, hvor evigheten møter det endelige, hvor ditt jordeliv får sin dåp av verdens liv. Hvis du har evnet å opleve denne inderliggjørelse med livskreftene, som aldri kan tenkes fordi de er utenom din fatteevne, som aldri kan beskrives, fordi de er større enn ordet, som aldri kan meddeles, fordi de kun lerver i nuet, hvis du har smakt et dødsstilt sekunds sødme av undrende enhetsfornemmelse, da skal du prise dig lykkelig. Da har det dypåndelige livet slåt blomster i din sjel. Da først er du blitt sjelelig fullvoksen. Da beveger du dig ikke lenger på tvilernes, kynikernes og de fornuftiges platte plan. Ti du har fått del i det dypåndelige livet, som før de fleste er et lukket »Kaanans« land. Det dypåndelige livet er den kilde, du drikker av, når du med begeistring løfter din røst til en seiershymne før ditt virke.

* * *

Tussmørket senker sig tettere omkring dig. Du føler dets trykkende makt. Du reddes av de dystre fjells tause tale, av verdensrummets umålelige dybder, av ensomheten i de store skoger, av havets dystre ro. Og noget rører sig i dypet av din

sinn, der tankens lysstråler aldri makter å komme ned, hvor ukjente makter driver sitt spill med menneskesjelen til nornernes musikk. Og det, som rører sig, er kravet om trygghet. Du føler dig alene. Engstelig strekker du hånden ut mot en liten fiol. Men dens kolde liv rører dig likelite som stenens ufølsomhet. Da velter trangen til en bekreftet avhengighet av noget sterkere og større enn dig frem i dig, og du hever armene mot de evige høider og mumler en Guds navn. I slike stunder bryter gudstilbedelsen frem i dig, og du føler det under, som kalles omvendelsens vårkrefter i ditt eget indre. Du frykter ikke mere, ti din mening om livet har funnet et anker i din egen sjels sterke krav om tro og tillit til Universets gode makter.

* * *

I slike stunder fornyes livsmaktene i dig. Hatet svinner vekk og blir til kjærlighet, fordi den, du hater, er forsvunnet i din nye oplevelses ild. Din egenoptathet er ikke mere, ti kontakten med skapelsens eget vesen er nåd. Din herskesyke, intolerance og misunnelse legges av som skall, som skjell på fjorårets blomster. Ti din herskesyke var følelsen av egen utilstrekkelighet. Nu er du jo knyttet til allivet. Din intolerance og misunnelse skrev sig fra underlegenhet. Nu er du i besiddelse av ydmykhetens sikre holdning i fortrøstningen til dine egne, nyvakte krefter.

* * *

Skumringen lar en ny sol stråle op i ditt sinn. Du reiser dig og vandrer hjem over marker i forklaret skjær.

Godvik pr. Bergen i juli 1936. *Frithjof Fluge.*

MOSES' BOG.

Moses' Bog, den første lille Bog, saakaldet, i den hellige Skriftsamling, som findes i Bogen, der er blevet givet Titlen: »Den Kostelige Perle«, eftersom den lille Bog, saakaldet i Samklang med Bibelens mange Smaabøger, indeholder overmaade vigtige evangeliske Belærelser, givne af Gud, vor himmelske Fader, personlig til hans Tjener, Profeten Moses, der i Henhold til de historiske Vidnesbyrd, der findes i det gamle Testamente, gentagende modtog Aabenbaringer fra Gud, og endogsaa *de ti Bud*, skrevne, eller indridsede, af Gud selv paa to Stentavler. Fremdeles indeholder Bogen: »Den Kostelige Perle«, vigtige Beretninger, nedskrevne af Patriarken Abraham *personlig* paa Papyrus, medens han var i Ægygten,

og hvilke Skrivelser blev oversatte, med Guds Bistand, af Profeten Joseph Smith. Sluttelig indeholder Bogen personlige Nedskrivelser af Joseph Smith.

Beretningerne i *Moses' Bog* vedrorende Guds Aabenbaringer til ham er af stor evangelisk Vigtighed, eftersom de tilsvarende Beretninger i de forste Kapitler af forste Mosebog i Bibelen, omhandlende Jordens Dannelse og Menneskets Skabelse, og fremdeles en meget kortfattet historisk Beretning om Menneskenes Handlinger for Syndflodens Tid — eftersom disse Beretninger ikke giver nærmere Forklaring vedrorende Evangeliets særskilte Principer og kun yderst begrænsede historiske Oplysninger, hvorvel de Oplysninger, der er givne, er af stor Vigtighed.

Men den almægtige Gud, vor fælles himmelske Fader, havde tilkendegivet Evangeliets hellige Principer, knyttede til Frelsen ved hans enbaarne Son, Jesus Kristus, til Adam, til Set, til Enok og til Noa, som modtog Underretning vedrorende Saliggorelsens Plan fra Gud personlig eller de hellige Engle, som blev sendt til dem, som der berettes om i de hellige Skrifter.

Profeten Moses, der efter visse Beregninger levede 900 Aar efter Syndflodens Tid og 1500 Aar for Kristi Fodsel, blev givet Underretning i et Syn af Gud, Faderen, personlig vedrorende Evangeliet og vedrorende Aabenbaringer, der havde været givne til de store Profeter, der levede for Syndflodens Tid, medregnet vor fælles Stamfader Adam. Dette var i Sandhed vidunderligt, og den Kendsgerning, at disse Aabenbarings-Oplysninger af Gud blev *gengivet* til Seeren Joseph Smith, burde være et talende Bevis for, hvor stor en Profet Joseph Smith var, og hvor vigtig en Profetgerning han havde at udfore.

Hvad der findes af historiske Sandheder og Lærdomssandheder i det gamle Testamente, er naturligvis af overordentlig stort Værd, men dermed er ikke sagt, at Kristi Evangeliums Principer var tilstrækkeligt forklarede i det gamle Testamente, som Bogen foreligger, eller at de historiske Begivenheder, der fandt Sted i de to eller tre Aartusinder, der forlob fra Adams og Evas Skabelse af indtil Syndflodens Tid, er tilstrækkelig skildret eller udforlig nok skildret i de faa Kapitler, som findes i forste Mosebog vedrorende, hvad der havde hændt i hin fjerne Fortid for Syndflodens Dage, end hvad der findes nedskrevet i den forste Part af forste Mosebog i det gamle Testamente, hvilket Beretningerne i *Moses' Bog* i Bogen »Den Korstelige Perle« klart beviser.

Det er nodvendigt at læse Moses' Bog, saakaldet i Bogen

»Den Kostelige Perle«, for at fatte den historiske og evangeliske Vigtighed af den lille Bogs Indhold. Flere Sporgsmaal, som kan stilles vedrorende evangeliske Principer, findes besvarede i Bogen paa den mest tydelige Maade, hvilket beviser, at vor fælles Stamfader Adam og hans retfærdige Efterkommere, formedelst Guds Aabenbaringer til dem, var særdeles velbekendt med de evangeliske Principer, ved hvilke de kunde blive frelste og opnaa Helliggorelse og evigt Liv i sin Herligheds Fylde i Guds Rige.

I det gamle Testamente berettes der om, hvorledes Patriarker og Profeter modtog direkte Aabenbaringer fra Gud, saa vel fra »Faderen« som fra »Sonnen«, vor Frelser Jesus Kristus.

I det forste Kapitel i *Moses' Bog* underrettes vi om i det andet, det ellevte og det et og tredivte Vers, at Moses saa Gud »Ansigt til Ansigt«, idet Guds Herlighed hvilede paa ham. Han saa dog ikke Gud med sine kodelige, naturlige Øjne, men med sine aandelige Øjne saa han Gud, og ligeledes Profeten Enok (Moses' Bog 7: 4).

I Henseende til Evangeliets Principer og Frelsen ved Jesus Kristus sagde Gud til Moses:

»Og jeg har et Værk for dig, Moses, min Son! Og du er i min Enbaarnes Lignelse; *og min Enbaarne er og bliver Frelseren* (Moses' Bog 1: 6).

I det 24. Vers i samme Kapitel læser vi, at den Helligaand »bærer Vidnesbyrd om Faderen og Sonnen«, nojagtig hvad Kristus lærte sine Apostler, som Johannes beretter om i sit Evangelium. Hvor herlig samstemmende!

I det 33. Vers læser vi disse vor himmelske Faders Ord: »Jeg har skabt utallige Verdener . . . og ved Sonnen, som er min Enbaarne, har jeg skabt dem.«

I det 27. Vers i det andet Kapitel læser vi: »Og jeg, Gud, skabte Mennesket i mit eget Billede; i min Enbaarnes Billede skabte jeg ham; Mand og Kvinde skabte jeg dem.«

I det 7. Vers i femte Kapitel læser vi, at en Engel aabenbarede sig for Adam og belærte ham om, at hans Ofringer var »et Forbillede paa Ofringer af Faderens Enbaarne«; og Engelen befalede ham:

»Derfor skal du gore alt, hvad du gor, i Sonnens Navn, og du skal omvende dig og paakalde Gud i Sonnens Navn evindelig.«

I det 25. Vers af det sjette Kapitel læser vi disse herlig forklarende Ord vedrorende Guds frelsende Evangeliums Forkyndelse til Menneskene:

»Og saaledes begyndte Evangeliet at blive prædiket fra Begyndelsen; thi det blev forkyndt af hellige Engle, som ud-

sendtes fra Guds Aasyn, og ved hans egen Rost og ved den Helligaands Gave.«

Vi læser i det 5te og 6te Vers af sjette Kapitel vedrorende Nedskrivning af evangeliske Lærdomme og historiske Begivenheder: ». . . thi til saa mange, som paakaldte Gud, blev det givet at skrive ved Inspirationens Aand.« »Og de lærte deres Born at læse og skrive, thi de havde et Sprog, som var rent og ufordærvet.«

I det 7. Vers læser vi Adams Profeti vedrorende, at det samme af Gud bemyndigede Præstedomme, som fandtes blandt Menneskene i Begyndelsen, skal ogsaa findes blandt Menneskene ved Verdens Ende.

I det 46. Vers læser vi Patriarken og Profeten Enoks Ord vedrorende Skrivekunsten og dens Anvendelse: »Thi vi have skrevet en Ihukommelsens Bog iblandt os, efter det Monster, som er givet ved Guds Finger.« Altsaa, Gud personlig havde undervist dem i Henseende til Nedskrivning af historiske Optegnelser.

I det 51. Vers omtales den aandelige Skabelse af alle Ting, som gik forud for den saakaldte fysiske Skabelse og særskilt Menneskenes kodelige Skabelse.

Guds Tale til Adam, som fremsat af Profeten Enok, begyndende med det 51. Vers, er en klar, belærende Fermsættelse af Evangeliets forste Principer og Grundprinciper i Forbindelse med vor himmelske Faders Vidnesbyrd til Adam og til os alle, at Jesu Kristi, hans enbaarne Sons Navn, er »det eneste Navn, der skal gives under Himmelen, ved hvilket Salighed skal komme til Menneskenes Born«, og Menneskene blive satte i Stand til at modtage den Helligaands Gave. Hele Slutningen af Kapitlet indeholder fremdeles yderst vigtige evangeliske Belærelser, som de var givne af *Gud selv* til Adam umiddelbart forud for hans Daab og Modtagelse af den Helligaand, som vi læser om i Kapitlet, og fremdeles umiddelbart derefter.

Alle Kirkens Medlemmer burde være særdeles vel kendte med disse *Guds egne Ord* til Adam vedrorende Evangeliets Principer og Frelsen ved hans enbaarne Son, Jesus Kristus, som dode Korsets Dod for vore Synders Skyld, men som opstod fra Graven i Guddommelighed paa den tredie Dag, og som er Gud med Faderen evindelig.

Niels F. Green.

GIV IKKE OP.

Nedenstaaende Digt er skrevet af Soster Karoline Simonsen, Ogden, Utah, til hendes Son Karl Simonsen, der nu arbejder som Missionær i den Danske Mission.

Ud i Kampen I unge Mænd drager.
Kæmp trofast for Sandhedens Sag.
Lad jert Ord vinge ud til Nationer;
Sandheds Budskab lyder i Dag.

Løft jer Rost, saa den høres i Verden.
Vis I kæmper for Sandhed og Ret;
Vis I følger i Mesterens Fodspor
Og gor altid kun hvad er ret.

Men om Verden jer grum ofte synes
Og forgæves jert Arbejd' og Slid,
Husk hvad Jesus fik som Belonning
For hans Kærlighed, Arbejd' og Flid.

Men ofte, min Son, du vil finde,
At Dore kun aabnes paa Klem.
Og tit naar dit Budskab de horer,
De lukker dem hastig igen.

Men, min Søn, opgiv ej Kampen.
Bank igen paa Døren hos dem.
Maaske er der en blandt de mange,
Som endnu har Doren paa Klem.

Og om du kun en kan finde,
Som lytter til Budskabet dit,
Saa er du mer' end belonnet
for alt, du har kæmpet og stridt.

Karoline Simonsen.

EN FORKLARING OVER TROSARTIKLERNE.

Da Ungdomsforeningernes Hovedbestyrelser for den Danske Mission har besluttet at anvende James E. Talmages' Bog En Forklaring over Trosartiklerne til Studium i de forskellige Klasser i Ungdomsforeningerne for Sæsonen 1936—37, har Missionspræsident Alma L. Petersen besluttet at gøre det let for Medlemmerne af Ungdomsforeningerne og andre at forskaffe sig denne fortræffelige Bog, som burde ejes og studeres af enhver Sidste Dages Hellig, ved at udbyde Bogen til Salg — 2 for 1 — i en Maaned fra 15. September til 15. Oktober. Dette betyder, at i ovennævnte Tidsrum vil Bogen, som ellers koster 3 Kr., blive solgt 2 Stk. for 3 K. eller halv Pris.

DEN DANSKE MISSION.

DAAB I AALBORG.

Den 3. Juli blev Edith Nielsen ved Daab indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Ældste William Soelberg forrettede Daabshandlingen. Vi byder Søster Nielsen velkommen som Medlem af Kirken.

BIKUBEPIGER PAA REJSE.

I Dagene 16.—28. August havde Københavns Gren et Besøg, som sent vil glemmes. En lille Skare Bikubepiger fra Bergens Gren, Norge, aflagde os et meget kærkomment Besog.

Bikubearbejdet staar ikke saa højt i den Danske Mission, som ønskeligt kunde være. Vort Naboland Norge er kommet meget længere med Hensyn til dette vidunderlige Uddannelses- og Opbygningsarbejde blandt de unge Piger. Det var derfor med stor Glæde, vi hilste disse unge Repræsentanter for denne Gren af vort Ungdomsarbejde hjertelig velkommen til et Ophold hos os. Og vi blev ikke skuffede. Der var ialt otte Bikubepiger under Ledelse af Søster Ella Halvorsen, Bergen. Dersuden var der ogsaa to andre Søstre med, ialt ti. Denne glade Skare ankom til Kobenhavn Søndag Aften den 16. Aug. med Skibet »Bergenhus« efter en umaadelig vellykket Overfart og blev mødt paa Bryggen af Modtagelseskomiteen. I tre Biler tog man saa afsted til Kirken, hvor der lige var Møde. De raske Piger i deres smukke Bikubeuniformer, med friske, solbrændte Ansigter og glade Smil, blev hilst med Glæde og Begejstring af alle.

De to Uger, de tilbragte iblandt os, var lidt af et Eventyr for de unge, hvoraf de fleste aldrig havde været udenfor deres eget Lands Grænse. De fartede om og glædede sig over Københavns mange Seværdigheder. De var til alle Møder, hvor de sang, talte og deklamerede og paa enhver Maade bragte Fest med sig.

Mandag den 24. og Onsdag den 26. August afholdt de to vellykkede Aftenunderholdninger, hvor de demonstrerede de forskellige Grene af Bikubearbejdet, hvad der vakte stor Interesse, ikke mindst hos vore egne unge Piger, og man hørte mange Ytringer som: »Kan vi ikke ogsaa faa dette Arbejde her?« og »Nu kunde jeg ogsaa have Lyst til at tage fat«.

Skulde der nævnes noget specielt af det righoldige Program, der skiftede med Alvor og Gammen, saa vil jeg nævne

en lille Sang og Barnepleje, skrevet af Ella Halvorsen, aldeles mesterligt udført af Pigerne, samt en Demonstration af Barnepleje. Ved begge Lejligheder blev der opført Skuespil, der gjorde stor Lykke.

Der blev tomt efter dem, da de forlod os Fredag den 28. August. Men forinden havde Søskende her i Grenen paa mange forskellige Maader vist dem, hvor stor Pris de satte paa deres Besog. Blandt andet blev der afholdt en lille Afskedsfest for dem Torsdag den 27. August, hvor der blev serveret varme Pølser og Kartoffelsalat, og hvor vore Gæster blev hyldet af mange.

Søster Halvorsen er den fødte Leder. Hun er en af de unge Kvinder, som med Iver og Kærlighed giver sig hen i det Arbejde, der er betroet hende, og som derfor er i Stand til at udrette et Arbejde, hvis Frugter sikkert kan spores igennem Evigheden.

Disse unge Piger har vist os, hvad Kærlighed, Enighed og Sammenhold kan udrette, og de har lært os en Lektie, som vi er taknemmelige for.

Tak for Besøget. »Hold frem som I stævner«.

E. M. G.

EN AAPENBARING.

Av *Joseph Fielding Smith,* av de tolvs råd.

FADEREN OG SØNNEN TO FORSKJELLIGE PERSONER.

Frelseren lærte sine disipler, at hans Fader var større enn ham. Han erklerte i all hoitidelighet, at han var kommet ifolge Faderens vilje, ikke sin egen vilje kom han for å gjøre, men Faderens, og i all alvorlighet bad han i Getsemane have, at han måtte erholde en befrielse, om det var mulig for dene fryktelige lidelse; dog sa han: »Ikke min vilje skje, men din.« Da han viste sig for Maria efter opstandelsen, sa han til henne: »Ror ikke ved mig, thi jeg har ennu ikke faret op til Faderen; men gå til mine brodre og si til dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader, til min Gud og eders Gud.« Apostlerne lærte ogsaa dette i sine brever, at Faderen og Sonnen er adskilte personligheter. Ja, i sannhet, slik er denne lærdom fremsatt gjennem hele den hellige skrift.

Forunderlig som det kan synes, var disse sannheter, der danner grunnlaget for religion, helt tapt, efter at »Fædrene gikk bort«. Og lærdommene om guddommen var ubegripelig og et forvildende mysterium. Menneskene var lært, at det

var umulig å kjenne Gud, thi han er usynlig; en ufølelig ånd, uten noget legeme, og derfor ubegripelig. Og dog var det Kristus selv, som erklerte: »Dette er det evige liv, å kjenne dig den eneste sanne Gud, og den du utsendte Jesus Kristus.«

Disse misforståelser med hensyn til Gud har kommet ned gjennem hundreder av år og hersker ennu iblandt menneskene idag. Det tilkom Joseph Smith, en fjorten års ungdom, at gjengi til verden den sanne kunnskap om Gud, slik som den var kjennt i fordums tider, da profetene kunne tale med Heren ansikt til ansikt. Det var Joseph Smith, som gjorde det mulig for menneskene idag å »kjenne« den »eneste og sanne Gud, og den han utsendte, Jesus Kristus«.

Ikkedesmindre, det er en kjennsgjerning, at de Siste Dagers Hellige er et eiendommelig folk med hensyn til denne kunnskap, som verden nekter å motta, men som ville frigjøre den fra de sørgelige villfarelser, om den ville tro disse ting.

Overs. fra eng. ved *B. H. S.*

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Ansvarshavende Redaktør:
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.
President for den norske Misjon: A. RICHARD PETERSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.
Medredaktør: HANS MIKKELSEN,
Priorvej 12, København F.
Trykt hos F. E. Bording A/S